

Слід зазначити, що функції управління тісно взаємопов'язані, тому результативність застосування мотивації багато в чому залежить від реалізації планування, організації та контролю. Маючи чіткий план, керівник може організувати трудовий процес відповідно до поставленої мети і проаналізувати отриманий результат.

Однак, якісне своєчасне виконання завдань плану залежить від зацікавленості працівників в їх виконанні, так як саме працівники є головним ресурсом організації, а результати їх роботи визначають результативність її діяльності в цілому [2, с. 210].

Таким чином, функція мотивації грає ключову роль в ефективному управлінні організацією щодо інших функцій, таких як: планування, організація і контроль. Без мотиваційної діяльності працівники менш продуктивно виконують свої обов'язки, тому, щоб домогтися кращих результатів, необхідно знайти мотиви, які рухають кожним співробітником в його трудовій діяльності.

В загальному вигляді мотивація є комплексним поняттям і може впливати на підвищення продуктивності праці і віддачі від робітників.

Список використаних джерел:

1. Grynko T. Organisational and economic mechanism of business entities' innovative development management / T. Grynko, T. Gviniashvili // Economic annals-XXI. – 2017. – №165 (5-6). – P. 80–83.
2. Velychko, O., Velychko, L. (2017). Logistical modelling of managerial decisions in social and marketing business systems [Електронний ресурс]. Journal of International Studies, Vol. 10, No. 3, pp. 206–219. – Режим доступу : http://www.jois.eu/?366,en_logistical-modelling-of-managerial-decisions-in-social-and-marketing-business-systems.

К. е. н. Гвініашвілі Т. З., Сімченко О. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасний розвиток сільськогосподарських підприємств характеризується підвищеною турбулентністю зовнішнього середовища, впливом на їх результати політичних, економічних та соціальних факторів, наслідком яких є високий рівень невизначеності. В умовах поглиблення економічної кризи одним з основних

завдань сфери сільського господарства стає реформування механізму управління сільськогосподарськими підприємствами.

Пошук шляхів забезпечення ефективного функціонування сільськогосподарських підприємств є основою продовольчої безпеки країни, так як до складу сфери сільського господарства входять галузі народного господарства, які несуть відповідальність за виробництво, заготівлю та закупівлю, зберігання, переробку та доведення до споживача сільськогосподарської продукції, а також продовольства для населення та сировини для промисловості. Складне становище вітчизняного агропромислового комплексу вимагає ефективного якісного управління та планування, розвитку управлінського інструментарію на різних стадіях відтворювального процесу; використання ресурсозберігаючих технологій рослинництва та тваринництва; контролю матеріальних, трудових і фінансових ресурсів; скорочення непродуктивних витрат; ефективного ціноутворення, що сприяє задоволенню потреб населення в продовольстві та отриманні економічних вигод сільськогосподарськими підприємствами. За таких обставин особливої актуальності набувають проблеми розвитку концептуальних підходів до планування витрат в умовах економічної кризи.

Проблема забезпечення продовольчої безпеки та здійснення імпортозаміщення вітчизняними продуктами харчування вимагає вирішення за допомогою розробки заходів на різних рівнях управління, орієнтованих на цілі в галузі раціонального ціноутворення, насичення внутрішнього продовольчого ринку доступними для населення продуктами харчування тощо. На нашу думку, вирішенню означених проблем сприятиме концептуальний підхід до управління сільськогосподарськими підприємствами, який базується на основі планування витрат. Застосування даного підходу в управлінні сільськогосподарськими підприємствами обґрунтовано впливом внутрішніх та зовнішніх факторів, які чинять вплив на агропромисловий комплекс країни в цілому. До внутрішніх факторів належать: низький рівень технологій сільськогосподарського виробництва, недолік виробничих потужностей переробних підприємств, зниження якості продовольства, відсутність контролю виконання програмних індикаторів тощо. Серед зовнішніх факторів найбільш значимими є: загострення продовольчої ситуації,

нестабільні зовнішньоекономічні відносини, дія економічних санкцій, високий рівень інфляції тощо.

Стабілізація функціонування агропромислового комплексу країни, вихід з кризової ситуації, підвищення конкурентоспроможності сільськогосподарських підприємств на внутрішньому та зовнішньому ринках в чималому ступені залежать від раціонального управлінського рішення з регулювання зовнішніх та внутрішніх факторів, які прямим і непрямим чином впливають на витрати сільськогосподарського виробництва. Ухвалення управлінських рішень в механізмі управління сільськогосподарськими підприємствами повинно бути засноване на ефективній стратегії, що визначає їх перспективний розвиток і тактику поточного функціонування в умовах невизначеності.

Найнижчий рівень ефективності стратегічного управління характерний в даний час сільському господарству. До причин такої ситуації відносяться: залежність від факторів макросередовища; тривалість сільськогосподарського виробництва; сезонність; специфіка міжгалузевих зв'язків сфери сільського господарства; високий рівень їх локалізації; особливості відносин з власниками джерел виробничих та соціальних ресурсів [1, с. 53]. Все це визначає проблеми стратегічного управління, формуванням споживчої вартості створеного продукту, як на рівні агропромислового комплексу, так і всієї системи управління сільськогосподарськими підприємствами. Оцінка сучасних систем управління у сфері сільського господарства, охарактеризованих відомими економістами свідчить про різні підходи до стратегічного управління, які забезпечують вирішення завдань вдосконалення стратегії відповідно до державної програми розвитку сільського господарства [2, с. 19].

Досліджуючи проблему стратегічного управління сільськогосподарськими підприємствами слід зауважити, що для уникнення помилок необхідно визначити, які політичні, соціальні, економічні, науково-технічні та інші фактори впливають на майбутнє підприємства при виборі стратегії та напрямків його розвитку. З огляду на особливості функціонування сільськогосподарських підприємств, слід відзначити їх залежність від природно-кліматичних умов.

Таким чином, успішне вирішення проблеми розвитку сільськогосподарських підприємств залежить від ефективного управління, раціонального розподілу ресурсів, своєчасного моніторингу факторів внутрішнього та зовнішнього середовища, оцінки та аналізу можливостей підприємств із залучення внутрішніх інвесторів та розвитку інноваційної діяльності. Специфіка функціонування сільськогосподарських підприємств обумовлює взаємозв'язок витрат підприємства з кількістю і якістю сільськогосподарської продукції, оперативне управління собівартістю якої дозволяє приймати своєчасні ефективні управлінські рішення не тільки з випуску та реалізації продукції, а й з отримання економічного результату.

Список використаних джерел:

1. Гвініашвілі Т. З. Стратегічний розвиток підприємств України на основі інноваційної діяльності / Т. З. Гвініашвілі // Вісник Національного університету водного господарства та природокористування. Серія «Економіка». – Рівне : НУВГП, 2013. – Вип. 3 (63). – С. 51–57.
2. Павлик В. П. Методи управління сільськогосподарським підприємством : моногр. / В. П. Павлик. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 156 с.
3. Гринько Т. В. Управління змінами на підприємствах – необхідна умова забезпечення їх розвитку / Т. В. Гринько // Бізнес Інформ. – 2013. – № 10. – С. 247–252.

К. е. н. Гвініашвілі Т. З., Федотова М. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СТРУКТУРА ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

На нинішньому етапі розвитку економіки для нашої держави характерні негативні тенденції, які згубно впливають на якісний розвиток та процес відтворення трудових ресурсів, спостерігаються процеси активізації трудової міграції, і, як наслідок, погіршення освітнього, професійно-кваліфікаційного та мотиваційного потенціалу суспільства. Стратегічний розвиток сучасного суспільства передбачає процеси відтворення та ефективного використання його трудового потенціалу [1, с. 68]. Саме тому гостро постає питання підвищення ефективності його відтворення, що потребує глибоких змін у розробці та реалізації політики у сфері праці на всіх рівнях (від підприємств до держави в цілому).